Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

Ти знаєш, що ти – Людина!
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні…
Бо ти на землі – Людина,
І хочеш того чи ні –
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні.
Василь СИМОНЕНКО

1 3 (470)
16 січня
2014 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ІНФІЛЬТРАЦІЯ

На останньому засіданні ради Івано-Франківського Майдану, на якому, до речі, утворили чотири відділи – організаційний, аналітично-інформаційний, правового захисту, внутрішньої безпеки, а також структурний підрозділ – Автомайдан, модератор Василь Попович продемонстрував фартухи-манішки з написом: «Майдан: громадська платформа». Зручні, добротні, виготовлені фабричним способом, що засвідчує, що справа з їх виготовлення поставлена належно. Лише одна прикрість, що ця «громадська платформа» – фальшивка. Двоє молодих людей, які передали у Раду Майдану ці манішки, розповіли, що їх за добру плату найняли невідомі, аби вони ходили з листом і записували у майданівці усіх бажаючих. Зрозуміло, що йдеться про особисті дані: прізвища, адреси, телефони… Як це може бути використане проти справжнього Майдану, можна тільки здогадуватись.

Адже приклад уже маємо. Якась невідома нікому Громадська рада Майдану оголосила Маніфест-ультиматум опозиції щодо негайного висунення єдиного кандидата на виборах Президента та інші. Слів нема. Напевно, у кожного з нас є чимало претензій до неї, але щоб так нагально, уже, визначатись із єдиним кандидатом?..

Фальшиву «Громадську раду» майданівці розкусили швидко й українські громадські організації одностайно вийшли з неї. Але з усього видно, що просочування ворожих сил у структури Майдану триватиме. Згадаймо лише, якої шкоди національно-визвольному руху й оунівському підпіллю у сорокові роки завдали енкаведистські псевдобоївки.

Як пише наш постійний автор Святослав Караванський із США, інфільтрацію ворожих гуртів червона мафія практикувала з перших днів своєї появи на світовій арені. Ліквідацію українських повстанських вогнищ доконувано шляхом просочування до вогнища аґентів-чекістів. Вони нищили повстанські вогнища ізсередини.

«Не було такої антибольшевицької організації за кордонами СССР, якої б не просочили ці аґенти. Поява на світовій арені незалежної України дала новий поштовх майстрам просочування. Згадаймо першу ластівку українського відродження – славнозвісний Рух. Він був просочений вертикально і горизонтально ворожою аґентурою. Про це красномовно свідчать перебіги чільних рухівців до партій п'ятої колони», переконаний автор.

Чи ж міг Янукович, оточений колишніми аґентами КҐБ (хоч твердять, що колишніх каґебистів не буває), забути про вигоди просочування? Так, як знищили Рух та інші українські проекти, влада намагається знищити Майдан. Та маємо не забувати, що практика шпигунських та просоченських акцій ніколи не обмежується одним запуском шпигунів чи просоченців. Завжди робиться два або й три близнюкових запуски. І усілякі інсинуації, чутки, що мусуються навколо Майдану і його учасників останнім часом, підтвердження цього.

Однак усвідомлення цього аж ніяк не виправдовує непевність кроків і дій опозиції і лідерів Майдану. Адже досі не затвердили Статут ВО «Майдан», на основі якого мали б розроблятись установчі документи обласних Майданів. Не виробили оперативного зв'язку Києва і реґіонів, низи не одержують чітких вказівок з організації і проведення спільних акцій… Розуміймо, зволікання – це смерть революції.

Богдан ВІВЧАР

НА ЧАСІ

ВЛАДА НЕ ЧУЄ НАРОД

Закінчуються новорічно-різдвяні свята, але протистояння між владою і народом наростає. Минулої п'ятниці біля Києво-Святошинського суду під час оголошення вироку так званим «васильківським терористам» відбулось протистояння між активістами Євромайдану і «беркутами». В результаті сутичок постраждало кілька десятків активістів та правоохоронців. Найбільше дісталося екс-міністрові МВС Юрієві Луценку, який намагався переконати «Беркут» не застосовувати до людей силу, але натомість отримав кілька ударів по голові. Як повідомила дружина Луценка, в екс-міністра діагностували струс мозку, закриту черепно-мозкову травму та численні гематоми.

Чому справа «васильківських терористів» викликала таке збурення? Членів праворадикальної організації «Патріот України» заарештували ще влітку 2011 року за звинуваченням у підготовці теракту в день 20-ої річниці незалежності України.

(Чит. стор. 2)

ПОДІЇ

ВЕРТЕП НА МАЙДАНІ

У неділю під час загальноміського віча в Івано-Франківську юні колядники виступили перед його учасниками з політичним вертепом. Традиційного персонажа цього різдвяного дійства Ірода діти замінили на Януковича, Чорта – на Азарова, Цигана з Жидом – на «українських олігархів». Замість воїнів – Іродових прислужників перед глядачами постали «беркутівці», винні в жорстоких побиттях мирних українських громадян. Символічне дійство завершилось вигнанням неґативних персонажів із країни. Отак би і в реальному житті!..

ВШАНУЄМО ТАРАСА

Київ визначився із планом святкування Шевченкового ювілею. У рамках програми святкування 200-річчя поета у столиці відбудеться 24-ий Міжнародний фестиваль «Музичні прем'єри сезону», фольклорно-мистецьке свято, фестиваль дитячих хорових колективів «Дитяче співоче поле «Тарасова пісня», мистецький проект «Шевченківські етюди», конкурс-виставка «Тарасовими шляхами». А центральною подією стане творчий звіт майстрів та аматорів народного мистецтва столиці. Шкода, що досі чітко не визначили програму Шевченкіани на Прикарпатті. Нагадаємо, що Указом Президента України 2014-ий оголошений в Україні Роком Тараса Шевченка.

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО!

Відзначає ювілей бухгалтер-економіст ОО ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка

Лідія БРИНДЗЕЙ.

Працівники обласного та Івано-Франківського міського об'єднань «Просвіти», усі просвітяни щиро вітають ювілярку:

Хай здоров'я, радість і достаток,
Сиплються, немов вишневий цвіт,
Хай малює доля з буднів свято,
І дарує Вам багато літ!
Хай світлою буде життєва дорога,
Опіка і ласка від Господа Бога,
Хай Матінка Божа, Цариця Свята,
Дарує щасливі і довгі літа.

Від імені Правління ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Голова ***Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ***

СВЯТОЧНЕ

ДОРОГІ ДРУЗІ! РІЗДВО У «ПРОСВІТІ»

Товариство української мови ім. Шевченка-США (ТУМ) щиро вітає вас і ваших рідних з Різдвом Христовим та Новим, 2014, роком і бажає вам мужності й витривалості в цей бурхливий в Україні час.

Українські громади в усьому світі разом з вами переживають труднощі демонстрацій за Євросоюз на Майдані в Києві та інших містах України. Ми збирали тут підписи до нашого президента, сенаторів і конґресменів в Америці, щоб прийшли на поміч Євромайдану. Ми проводили грошові збірки на поміч демонстрантам одягом та харчами; ми молились за вас і за долю українського народу. Ми також проводимо мирні демонстрації в солідарності з українським народом по всіх великих містах Америки, де знаходяться українські поселення. Ми віримо, що ви переможете й виборете для українського народу краще майбутнє: економічну стабільність і демократичний спосіб життя.

Протягом 2013 року ми допомогли багатьом осередкам «Просвіти». Також переслали кошти на стипендії для здібних студентів з бідних родин, які студіюють україністику, до університету «Острозька академія» та через видавництво «Смолоскип» у Києві.

Члени ТУМ писали листи до сенаторів США, щоб американський Сенат визнав голодомор 1932–1933 рр. геноцидом, до сенаторів і конґресменів, щоб підтримати український народ на Євромайдані!

Просимо писати до нас по Інтернеті (drdanvira@yahoo.com) або летунською поштою про працю ваших осередків «Просвіти».

Бажаємо якнайкращих успіхів у вашій праці для добра України і її народу!

З Різдвом Христовим!

За Управу ТУМ проф. ***Віра БОДНАРУК,*** *голова*

Щедрує «Жіноча громада»

Уже вкотре в Народному домі «Просвіта» відбулося святочно-феєричне дійство «Різдво у Просвіті». Чи не два десятки громадських організацій і товариств зосіблено застелили столи у великому залі й у своїх етнічних одностроях колядували і співали духовних пісень, звеселяючи весь загал.

Вітав поважне святочне товариство і зичив многих і добрих літ голова ОО ВУТ «Просвіта» Степан Волковецький, провідники Всеукраїнського Братства ОУН–УПА Богдан Борович, дивізійників – Михайло Мулик, політв'язнів і репресованих – Петро Гайванюк, Спілки офіцерів України – Іван Лазор, комбатант УПА Степан Гах, керівник студії «Млин» Василь Мельникович та інші.

Оповіді й спогади про те, як стрічали Різдво і прославляли Христа у підпіллі, у радянських концтаборах, у часи переслідувань віри і Церкви чергувалися з автентичними колядками, які звучали у виконанні колядників і колядниць обласної організації «Жіноча громада», союзянок, польського товариства ім. Францішка Карпінського, народного ансамблю «Квіти ромену», просвітянського осередку медуніверситету, товариства «Бойківщина», обласного відділення Асоціації діячів естрадного мистецтва України і багатьох інших.

І усім було по-сімейному тепло, затишно, добре, бо доторкнулись до прадавніх джерел духу, до родинного українського первня.

Богдан БОРОВИК

НАШІ СВЯТА

ВОДОХРЕЩА, або БОГОЯВЛЕННЯ

Йордан (або Ордана, Водохреща, Богоявлення) – третє і завершальне велике свято різдвяно-новорічного циклу, яке православні та греко-католики відзначають 19 січня. З ним пов'язують хрещення на Йордані Христа.

Біблійне передання оповідає, коли Ісус Христос досяг 30-річного віку, Він прийняв хрещення в річці Йордан. Вийшов на берег, а з небес почувся голос Бога Батька, який назвав Ісуса своїм Сином. І на нього зійшов Святий Дух у вигляді голуба. Звідси ще одна назва – Богоявлення. Православні та греко-католики вважають, що саме це свято засвідчує таїнство Святої Трійці. Адже в цей день, за християнським вченням, з'явився Бог у трьох особах: Бог Отець – у голосі, Син Божий – у плоті, Дух Святий – у вигляді голуба. Чому Богоявленням названо не день народження Ісуса, а 19 січня? Вважають, що справжній день не той, у який Христос народився, а той, у який Він охрестився й освятив воду.

Вважається, що на Водохреща, з опівночі до опівночі, вода набуває цілющих властивостей і зберігає їх протягом року, лікуючи тілесні й духовні хвороби. В цей день всюди святять воду. Віддавна в народі посвячену на Водохреща воду вважають своєрідним спасінням від багатьох недуг. Її дають пити тяжкохворим, нею освячують храми, домівки і тварин. Залишається загадкою той факт, що йорданська вода не псується, не має запаху і може зберігатися протягом року. Дехто схильний вважати, що цьому сприяє срібло від хреста, який священик занурює в воду під час обряду.

За традицією, напередодні Водохреща святкується «голодна кутя», або другий Святий вечір. Увесь цей день віряни нічого не їдять – постять. Сідають вечеряти, коли засяє вечірня зоря. На вечерю подають пісні страви – смажену рибу, вареники з капустою, млинці на олії, кутю, гриби, узвар. Після вечері всі кладуть свої ложки в одну миску, а зверху – хлібину, «щоб хліб родився».

(Чит. 3 стор.)

ЩО ВЗЯЛИ – ПОВЕРНІТЬ!

ЗВЕРНЕННЯ до Президента, Верховної Ради України

Знаючи про те, що розпад совіцького союзу неминучий, з 4 червня 1991 року всі валютні кошти підприємств України, які знаходились на збереженні в Зовнішекономбанку СССР, були заморожені. І заморожені до сьогодні. Їх нахабно забрала Москва. Ця сума ніколи й ніде не оприлюднювалась, трималась у таємниці до сьогодні. За підрахунками експертів, вона становила 160 мільярдів доларів.

Кінець березня – початок квітня 1992 р., щоб обікрасти Україну повністю, Москва забирає всі грошові заощадження українців, які знаходились на ощадних книжках в Ощадбанку України. Цю суму оприлюднив другий Президент Леонід Кучма, і вона становить 139 мільярдів доларів.

Таким чином, загальна сума коштів, вкрадених Москвою в Україні за 1991–1992 роки, становить приблизно 300 мільярдів доларів США.

Якщо рахувати, що Москва тимчасово позичила ці кошти в України на 21 рік під 10 відсотків річних, то на сьогодні ця сума становить 930 мільярдів доларів США.

Як усім відомо, спадкоємцем Зовнішекономбанку СССР та Ощадбанку СССР є Росія.

За позичені кошти громадяни Росії за безцінь поскуповували сотні підприємств, чим нині диктують економічну політику в Україні. Хочу – працюю, а отримую наказ з Москви, – не працюю.

На основі вищесказаного

ВИМАГАЄМО:

1. Терміново розпочати переговори з Росією про повернення Україні позики в сумі 930 мільярдів доларів США.

2. Погашення позики може бути як грошима, так і товарами (нафта, газ, обладнання, ліс і т. ін.).

3. Якщо Росія нахабно відмовиться від забраних валютних коштів в односторонньому порядку, справу передати в міжнародний суд.

4. У випадку відмови Росії повернення валютних коштів, з 1 травня 2014 року розпочати націоналізацію всіх підприємств громадян Росії, які запівдарма куплені в Україні за наші ж кошти.

Звернення одноголосно ухвалили на Вічевому майдані 6 грудня 2013 року, м. Івано-Франківськ

НА ЧАСІ

ВЛАДА НЕ ЧУЄ НАРОД

(Поч. на 1 стор.)

Після двох з половиною років розслідування суд визнав винними трьох членів цієї організації: Володимира Шпару, Ігоря Мосійчука та Сергія Бевза. Кожен отримав по шість років позбавлення волі. Протягом слідства та судового розгляду адвокати підсудних і представники організації оприлюднили низку арґументів щодо безпідставності існування самої справи та фактів її фальсифікації. Зокрема, пам'ятник Леніну в Борисполі, який начебто намагалися підірвати «васильківські терористи», задовго до того демонтувала місцева влада. Саморобний вибуховий пристрій, вилучений за місцем роботи одного з «васильківських терористів», не був призначений для руйнування пам'ятника. До того ж, заявили про вибиття з них свідчень силою. Самі засуджені заявили, що вибуховий пристрій та інші матеріали екстремістського характеру підкинули їм правоохоронці.

Але для «наших» судів жодні арґументи не підстава для неупередженого суддівства. Як і не підстава для заступника міністра МВС В. Ратушняка визнавати очевидні речі. На зустрічі з послами європейських держав він заявив, що як такого побиття колишнього міністра МВС Юрія Луценка не було. Хоч саме через цю подію активісти Автомайдану наздогнали автобуси з «Беркутом» і заблокували їх на проспекті Перемоги. Кілька годин переговорів завершились тим, що «беркутівців» випустили через «коридор ганьби», примусивши їх зняти маски і показати обличчя. А сам Ю. Луценко опинився у реанімації.

А в неділю в центрі Києва відбулось багатотисячне народне віче, після якого активісти вирушили в Межигір'я, щоб вручити Вікторові Януковичу «повістку на народний суд» на Майдані. Але як і під час попередніх спроб, за 300 метрів до резиденції автомобілі активістів зупинили кордони «спецпризначенців». Опозиціонери та активісти вкотре закликали Президента випустити на волю учасників протестів. Голова політради ВО «Батьківщина» Арсеній Яценюк закликав Європейський суд з прав людини посприяти звільненню Юлії Тимошенко, а сенат США – ввести санкції проти міністра МВС Віталія Захарченка і тих, хто давав команду бити людей.

Своєю чергою, лідер «УДАРу» Віталій Кличко заявив, що наступним етапом боротьби стане Всеукраїнський страйк. За його словами, точну дату назвуть тоді, коли завершиться підготовча робота.

Свободівець Олег Тягнибок закликав набратися витримки і мужності, аби усунути «бандитську владу».

У Харкові ж відбувся Всеукраїнський форум Євромайданів. Його проведенню влада, змобілізувавши «тітушок» і весь адмінресурс, усіляко перешкоджала. Коли відмовили в оренді приміщень, активісти змушені були зібратись у Свято-Димитрієвському храмі УАПЦ. Однак це не стримало «тітушок», які намагались штурмувати культову споруду. А на секцію, яка засідала в книгарні «Є», напали тридцять бойовиків і розгромили приміщення книгарні. Інші заходи євромайданівців у Харкові супроводжувались провокаціями та пікетами прихильників Партії реґіонів.

Не добившись успіхів у знищенні народного спротиву, влада реанімувала «антимайдан» у Маріїнському парку. Його учасники головним своїм завданням називають забезпечення затвердження... Державного бюджету. До чого «розумні» ці «тітушки», мабуть, усі «профф-есори» економіки або банківської справи.

Н. К.

НОВИНИ УКРАЇНИ І КРАЮ

Довіряють Церкві та ЗМІ

Влада хоче заборонити молитися на Майдані й закрити громади УГКЦ, а люди однак найбільше довіряють сьогодні Церкві та ЗМІ. Найменший рівень довіри мають владні інститути – Верховна Рада, суди та міліція.

Про це свідчать результати дослідження Центру соціологічних і маркетингових досліджень «Соціс» і соціологічної групи «Рейтинґ».

За їхніми даними, Церкві сьогодні довіряє 64,3 відсотка респондентів, ЗМІ – 58,4 відсотка. Водночас не довіряють: парламенту – 80,2 відсотка, судам – 79,2 відсотка, міліції – 79 відсотків. Про довіру до Президента не питали, але вона, напевно, найнижча.

Австрійці нас заморозять

Головний лікар Івано-Франківська Тарас Масляк здійснив робочу поїздку до Австрії, під час якої підписали меморандум про співпрацю між медиками цієї країни і Прикарпаття, зокрема у сфері хірургії, офтальмології та кріохірургії. Прикарпатці запросили австрійських спеціалістів допомогти у розвитку на Прикарпатті такої новітньої ланки хірургії, як кріомедицина – лікування з допомогою холоду при ураженнях печінки, селезінки, підшлункової залози, мозку. Перспективну методику планують запровадити на базі хірургічного відділення Центральної міської клінічної лікарні, яким завідує Анатолій Богуш. Хірурги цього відділення вже найближчим часом поїдуть на стажування.

Янукович поза законом?

Український суд не взявся реєструвати справу громадського активіста проти Президента України Віктора Януковича стосовно розгону учасників Євромайдану 30 листопада 2013 року. Нагадаємо: дніпродзержинський правозахисник Віталій Купрій подавав відповідну позовну заяву 9 грудня 2013 року. Суддя вирішив, що у цій справі недостатньо доказів, а тому повернув позов правозахисникові. За словами позивача, це рішення ухвалювали за зачиненими дверима та без допиту свідків. «Зазначені обставини грубо порушують конституційне право громадянина на захист в суді і ще раз доводять, що справедливого суду в Україні немає. Каста недоторканних міністрів, прокурорів на чолі з Президентом поки що може залишатись безкарною», – вважає Купрій. Але позивач планує далі звернутись до Європейського суду.

УГКЦ: знову у катакомби?

Глава Української Греко-Католицької Церкви блаженніший Святослав висловив нерозуміння позиції державних чиновників, які погрожують припиненням діяльності цієї релігійної організації. Про це глава Церкви заявив на спеціально скликаній пресконференції. Підставою для її проведення став отриманий у різдвяні дні лист за підписом першого заступника міністра культури України Тимофія Кохана. У ньому йдеться «про релігійну діяльність, яку в порушення вимог законодавства України про свободу совісті та релігійні організації здійснюють представники, зокрема, УГКЦ на майдані Незалежності міста Києва впродовж грудня минулого року та на початку нового 2014 року». Себто чиновники вимагають закрити наметові храми. Отакої!..

Папа нас любить

Апостольський нунцій в Україні архієпископ Томас Едвард Галліксон у своєму листі від 10 січня ц. р. на ім'я предстоятеля УГКЦ Святослава (Шевчука) зазначив, що, отримавши звістку про ситуацію в Україні, Святіший Отець Франциск запевнив український народ у своїй молитовній підтримці. «Папа Франциск запевняє про свої молитви за мир і згоду улюбленого українського народу», – йдеться в листі з Ватикану.

ЖИТТЯ ЯК ВОНО Є

СУМНО ПОНАД КРАЙ...

Під акомпанемент «покращення покращення», щоправда, вже завтра, що линули з уст В. Януковича і М. Азарова, ми увійшли у новий, 2014-ий, рік. Що ж обіцяють народові можновладці зі столичних печерських пагорбів?

З 1 січня прожитковий мінімум та мінімальна зарплата – 1218 гривень. Мінімальна пенсія – 949 гривень. Це вони називають соціальними стандартами, хоч доцільніше було б назвати це межею виживання. Уже давно нам обіцяють розрахувати не лише прожитковий мінімум, а й мінімум для гідного існування. Однак досі цього не зробили. Очевидно, бояться, що цифра в рази перевищить не лише прожитковий мінімум, а й середню зарплату, адже для гідного життя людині має вистачати не лише на якісну їжу, а й на освіту, охорону здоров'я, відпочинок, одяг, транспорт, відвідини культурних закладів тощо... Натомість у споживчому кошику, за яким начебто рахують прожитковий мінімум (хоч, швидше за все, його призначають, а не рахують), витрати на освіту взагалі не передбачені.

Структуру продуктового кошика, за даними часопису «Високий замок», для працездатних становить до 16 кілограмів яловичини на рік, птиці – до 14 кілограмів, свинини – 8 кг, чай (400 г на рік), кава в зернах мелена (500 г), сіль (3 кг) та спеції (300 г). Але одне зимове пальто маємо носити аж сім років, а демісезонне – п'ять. І достатньо, виявляється, мати дві сукні (або костюми) на сім років, та один халат на п'ять років. На рік – два бюстгальтери. Якщо якийсь ревнивець порве бретельки чи ґудзики – доведеться йти у люди без бюстгальтера. Але це так, до слова.

Мізерний прожитковий мінімум – не показник рівня життя усього населення. Але якщо в нормальних країнах на прожитковий мінімум живуть переважно безробітні, то в Україні навіть ті, хто працює. Взагалі, український феномен – коли і чоловік, і дружина працює, а сім'я – бідна. За даними Держстату, у 2013 році дохід на одну особу становив приблизно 2200 гривень.

Тож подивімось, на що витрачає гроші середньостатистичний українець: їжа – 1115 грн., алкоголь і тютюн – 77,8 грн., одяг, взуття – 138,5 грн., комунальні послуги – 220 грн., здоров'я – 75,6 грн., освіта – 28,9 грн., відпочинок і культура – 45,57 грн., транспорт – 95,6 грн., ресторани і готелі – 55,7 грн. Всього 1848,77 грн. У цьому переліку звернемо увагу на те, що левову частку заробітку, а це 60,3 відсотка середньостатистичні громадяни України витрачають на їжу. Тоді як у країнах Європи цей показник не всюди сягає й 15-ти відсотків. Ні, ми не харчуємось краще, ніж у Німеччині чи Італії і не їмо більше, ніж французи чи шведи. Просто це свідчить про те, що ми заробляємо в рази менше, ніж середньостатистичні європейці і що продукти у нас порівняно з зарплатою дорожчі, ніж у Європі.

І скільки б Янукович і Азаров та іже з ними не читали мантри про «покращення покращення вже сьогодні» чи навіть завтра, до європейського рівня життя нам ще далеко. А втім вони українців туди і не ведуть. Вектор змінився.

Підготував ***Теодор ДРОВНИЧ***

ПОРАДИ

КРАЩЕ ПОМОВЧАТИ

10 ФРАЗ, ЯКІ НЕ МОЖНА КАЗАТИ СВОЄМУ КЕРІВНИКОВІ

За своє трудове життя ви неодмінно скажете якусь дурницю чи неприємну річ вашому керівникові. Рано чи пізно це спіткає кожного, щоправда, з різним ступенем тяжкості наслідків. Ось найбільш небезпечні фрази, які не варто говорити вголос при своєму начальникові.

1. «Ох!..»

Прихована аґресія і двозначність цього зітхання поставили його на перше місце рейтинґу за версією сайту www.askmen.com. У відповідь на таке ви можете отримати потік звинувачень, перед якими вам доведеться захищатись, навіть якщо ви не мали на увазі нічого поганого. Хоч усі ми знаємо, що означає зітхання: роздратованість, невдоволення і відчуття того, що вас навантажили понад міру.

2. «Мені за це не платять»

У 99 відсотках випадків ви зробите помилку, сказавши таке. Тим більше, що ці слова належать до найпопулярніших відмовок від роботи. Найбільш вірогідною відповіддю на це може бути: «Тоді вимітайся і йди туди, де твій величезний нереалізований потенціал гідно оцінять!» Фраза «мені за це не платять» не має під собою іншої мети, крім роздратувати шефа й показати йому, що ви не хочете чогось робити.

3. «Ми так гульнули вчора...»

Ви можете нахвалятися вчорашнім вечором, а тим часом шеф може шукати відповідь на запитання, чому ви не встигаєте з робочим планом. Така фраза наштовхне його на думку, що вам байдуже, як позначається ваша поведінка в приватному житті на роботі, а то й більше – що у вас взагалі гальм нема. А отже, вам не довірять нічого відповідального і справді серйозного.

4. «Я додам вас у друзі на «Facebook» / «вКонтакті»

Ні, не треба! Ніколи. Ваш керівник це розуміє, і його може розчарувати, що ви цього не усвідомлюєте. Така пропозиція ставить його в незручне становище. Він може виявитись досить розумним, щоб тактовно відмовити, або досить дурним, щоб погодитись. У будь-якому випадку не намагайтеся проникнути в його приватне життя.

5. «Це ж так просто!»

Сказана поблажливим батьківським тоном, ця фраза може сильно зачепити керівника. Він не чує в ній, що завдання виконати просто; для нього тут звучить: «Це ж елементарно! Як можна бути таким тупим?»

6. «Я вже закінчив. Це комусь потрібно?»

Чого точно не потрібно, то це ставити непотрібні запитання. Якщо керівник дав вам завдання, отже, воно важливе. Ставити під сумнів доцільність власної роботи – образа і для вас, і для начальника.

7. «Це не належить до моїх прямих обов'язків»

Багато справ не належать до наших прямих обов'язків – переписка з друзями чи сидіння в Інтернеті, але ж ми їх робимо в робочий час, правда? Отже, коли шеф попросить вас про якусь додаткову дрібницю, не ставайте в позу і не заявляйте, що це не ваша робота.

8. «Це не мій клопіт»

Фраза передбачає, по-перше, що є певна проблема, а по-друге, що хтось – бос чи колеґа – не може з нею порадити. Не варто зайвий раз наголошувати на слабких сторонах колективу. Якщо вже вас покликали, просто допоможіть.

9. «Оце й усе?»

Чого б це не стосувалося: нових офісних телефонів, комп'ютерів чи кафе, де у вас буде корпоратив, – ця фраза показує шефу і співробітникам, що ви обмануті в найкращих ваших сподіваннях. Такі слова применшують зусилля, яких ваш керівник доклав, аби покращити життя колективу.

10. «Це неможливо»

Типовий приклад недалекоглядного підходу до роботи, про який жоден шеф і чути не хоче. Ця фраза свідчить про дві речі: недостатні зусилля з вашого боку і байдужість до справи. Тож якщо ви поки не знаєте, як виконати завдання, краще утримайтеся від категоричних заяв.

Отож подумайте, перш ніж щось говорити при шефові.

З РОСИ І ВОДИ!

ЮВІЛЕЙ ДРУГА-ПРОВІДНИКА

Святкує ювілей відомий громадсько-політичний діяч Левко Слюсар, уродженець с. Старі Скоморохи Галицького району. За підпільну діяльність у роки визвольної боротьби він відбув покарання у Казахстані. З часу відновлення української державності був у рядах обласної організації Рух, одним із учасників установчої конференції Конґресу українських націоналістів (КУН), а від 1994 до 2005 року – голова проводу Івано-Франківської міської організації КУН.

В усіх справах, діючи поступально, він у 1995-му започаткував проведення традиційного «Свята Героїв», організував Міжнародний молодіжний турнір з боротьби дзю-до з нагоди дня народження провідника ОУН Степана Бандери, щорічний конкурс на найкращий патріотичний мистецький твір та художній малюнок «Добро нації – найвища мета людини на землі», присвячений пам'яті Ярослава Стецька. Особливу турботу виявляв у патріотичному вихованні військовослужбовців, долучився до створення військово-спортивного ліцею. З його ініціативи встановили хрест на військово-меморіальному комплексі загиблих вояків під час Другої світової війни.

Удостоєний багатьох нагород, відзнак за патріотичну працю.

Друзі, просвітяни зичать ювілярові міцного здоров'я, наснаги й многих літ.

ВРАЖЕННЯ

ТОНЯ МАТВІЄНКО НА МАЙДАНІ КОЛЯДУВАЛА

На саме Різдво Тоня Матвієнко очолила святкову ходу в підтримку акції, ініційованої національним центром народної культури Музеєм Івана Гончара, «Всеукраїнський різдвяний дзвін: очистимо Україну!».

Головною ідеєю акції було залучення українських зірок, що символізувало створення нового сузір'я, нового світу.

«Це просто незабутні відчуття – іти в перших лавах численної колони центром міста і співати справжні різдвяні колядки, обмінюватись компліментами і тішитись, немов дитина, тим справжнім святковим чудом, яке відбувається навколо тебе», – прокоментувала Тоня.

Почавши «Дзвінку» ходу з Михайлівської площі, колона людей з дзвіночками в руках через Софіївську площу спустилась на Хрещатик, а пізніше – на Майдан Незалежності, де на головній сцені Тоня Матвієнко виконала святкову коляду.

Дякуємо організаторам за проведення такої чистої, високодуховної акції і дякуєм Тоні Матвієнко за участь і підтримку справжнього Українського духу, кажуть кияни і майданівці – учасники акції.

Н. К.

ЖИТТЯ ОСЕРЕДКІВ

ІМ'Я, ІДЕЯ, ПРАПОР...

В бортниківському музеї під час конференції, присвяченої 105-ій річниці Степана Бандери

Степан Бандера – національний герой, незламний борець за волю рідного народу, за незалежну Українську державу, провідник ОУН.

У селі Бортники, що на Тлумаччині, уже стало традицією вшанування пам'яті національного героя у перший день нового року. Цьогоріч у Народному історико-краєзнавчому музеї у день народження Степана Бандери відбулась урочиста конференція «І горів, і яснів, і вмирав, і страждав він для тебе, Україно...», приурочена 105-ій річниці національного героя, яку підготував і провів директор Народного дому Володимир Слободян.

Слово про провідника нації виголосив директор музею Іван Карп'як, який окреслив значимість постаті Степана Бандери в історії нашої держави, його велику місію у царині національно-визвольних змагань українського народу.

З поетичними рядками про життя і громадську діяльність Степана Бандери виступили члени «Молодої Просвіти» Марія Хромей, Тетяна Бриштанюк, Іван Грушецький, Люба Драгомаца, Ірина Жирун, Тетяна Опар, Ірина Опар.

– Національний дух Степана Бандери і нині витає над Україною, – розпочала свій виступ вчитель початкових класів Оксана Ватилів, яка була у Києві на Майдані. Вона наголосила, що Майдан пройнятий духом волі й тими ідеями, за утвердження яких боровся Степан Бандера.

На завершення конференції директор музею Іван Карп'як ознайомив присутніх з виставкою світлин і документальної літератури, присвяченої провіднику ОУН. У кожного учасника утвердилось переконання, що ім'я Степана Бандери золотими літерами вписане в українську історію і вічно житиме в пам'яті народу...

Оксана ТРАК, *вчитель, голова місцевого осередку товариства «Просвіта» с. Бортники Тлумацького району*

НАШІ СВЯТА

ВОДОХРЕЩА, або БОГОЯВЛЕННЯ

(Поч. на 1 стор.)

Наступного дня зранку ідуть до церкви святити воду. Цією свяченою водою починається трапеза, нею ж кожний господар кропить усіх членів сім'ї, хату, інші будівлі, криниці.

За давньою традицією, церемонія освячення води відбувалася під відкритим небом, на берегах річок, струмків, озер, побіля вирубаних із льоду хрестів. До радянських часів (а подекуди вже і тепер) у день водосвяття влаштовували багатолюдні хресні ходи до місць водохресного дійства з іконами і хоругвами, запаленими свічками і трійцями, перевитими зіллям васильків, чебрику та інших квіток. Одночасно в небо випускали голубів, попередньо прикрашаючи їх стрічками з кольорового паперу.

Після Водохреща розпочинався новий весільний сезон, який триває до Великого посту. Це був час веселощів і дозвілля. Молодь збиралась на вечорниці, сім'ї влаштовували складчини та ходили один до одного в гості з метою наблизити весну.

До Водохреща жінки намагалися не полоскати у воді білизну, бо «там чорти сидять і можуть вчепитися». Натомість дівчата у посвячену воду клали калину чи коралі й умивалися, аби щоки були рум'яними. Загалом до Водохреща протягом всіх свят жінки не ходили по воду, це мали робити лише чоловіки.

ПРИКМЕТИ

На Водохреща день ясний – хліба будуть чисті, а якщо похмурий – буде у хлібі повно «сажки».

Іде лапатий сніг – на врожай.

ЗНАЙ НАШИХ!

МАРІЯ ЯРЕМЧУК – НА «ЄВРОБАЧЕННЯ»

У Національній телекомпанії України пройшов національний відбір на 59-ий пісенний конкурс «Євробачення». На міжнародному конкурсі в Копенгагені Україну представлятиме донька славетного Назарія Яремчука – Марія. У Данії вона виступатиме з піснею «Tick-Tock», яку написала сама.

За правилами національного відбору переможця обирали за допомогою змішаного голосування журі й sms-голосування.

За вихід у фінал також боролися майже два десятка виконавців. Друге місце зайняла старша сестра Насті Петрик – Вікторія. Третє місце присудили співакові Володимирові Ткаченку з україномовною піснею «Бути там, де ти»...

Нагадаємо, пісенний конкурс «Євробачення-2014» відбудеться у травні наступного року в столиці Данії. Перший півфінал пройде 6 травня, другий – 8 травня, а фінал – 10 травня. Торік Україну на конкурсі представляла Злата Огневич. Вона посіла третє місце.

Мотивуючи непосильними фінансовими витратами, від участі в «Євробаченні» відмовилися Хорватія, Чехія, Словаччина, Кіпр, Болгарія і Сербія.

СХІД І ЗАХІД: ЄДНАННЯ В ДОЛЯХ

КАРПАТСЬКІ СТЕЖКИ ХРИСТІ АЛЧЕВСЬКОЇ-МОЛОДШОЇ

* * *

«...Карпати для мене були предметом якнайщирішої любові моєї і випещеної мрії поетичної...», – писала Христина Алчевська у своїх автобіографічних заувагах 13 грудня 1928 р. у Харкові – тодішній столиці підрадянської України.

Із різної довідкової публіцистики Христя Алчевська (04.03.1882, м. Харків – 27.10.1931, там само) відома як українська поетеса, публіцистка, перекладач, громадсько-культурна діячка. Вона – авторка двадцяти збірок, зокрема: «Туга за сонцем» (1907), «Сонце з-за хмар» (1910), «Пісня життя» (1911), «Вишневий цвіт» (1912), «Пісні серця і просторів» та «Моєму краю» (обидві – 1914), «Сльози» (1915), «Встань, Сонце» (1916) та інших, в'язанки окремих віршів, кількох поем, низки прозових творів, літературно-критичних статей. Їй належить чимало перекладів з французької, німецької, польської та російської мов. Її творча спадщина, зокрема поетична, відзначається літературним талантом, в якій звучить турбота про долю України й розкріпачення людини, оспівана краса рідної природи і глибоко інтимні почуття.

Єство Христі Алчевської – це світ жінки-інтеліґентки, сповнений прагнення гармонії з людськими стосунками та особистого щастя і щирим бажанням збагнути довколишнє суспільне життя. І всю цю гармонію почуттів, переживань поетеса передає у таких літературних формах, як елегія, етюд, пісня, марш, романс, леґенда, лірична поема, посвята.

У часи так званого «соціалістичного реалізму» творча спадщина Христі Алчевської замовчувалася. Лише восени 1990 року у видавництві «Дніпро» вийшла книга з творами Христі Алчевської, упорядкована літературознавцем Лідією Грузинською.

* * *

...Особистість Христі Алчевської-молодшої як письменниці цікава, перш за все, тим, що її творчий засяг формувався під впливом Івана Франка, Ольги Кобилянської, Гната Хоткевича, у спілкуванні з галицьким істориком літератури, критиком Михайлом Мочульським (1875–1940), письменником, одним із речників радикального руху в Галичині Михайлом Павликом (1853–1915). З цього приводу вона згадувала у своїх автобіографічних рядках: «...Вплинуло на мене знайомство з творами Ольги Кобилянської, що їх приніс до нас в родину небіжчик адвокат Микола Міхновський, з ним разом навчав мене непомітно (в балачках) рідної мови поет Микола Кіндратович Вороний... Тоді ж бував у нас і Г. М. Хоткевич... Твори Кобилянської були причиною мого зукраїнізування... Діяч Михайло Павлик, що мав згодом на мене вплив (радикал, близький до есерства, приятель і видавець Драгоманова)». «Остаточно довершила моє захоплення українською мовою Ольга Кобилянська своєю «Битвою» з напрочуд гарними описами лісу в Карпатських горах», – констатує Христя Алчевська в інших автобіографічних рядках.

Отож захоплення творами О. Кобилянської, а також пізніші особисті контакти і листування з І. Франком, В. Стефаником, М. Мочульським, М. Павликом та іншими українськими діячами – одна з основних причин «українізації» Христі Алчевської, її становлення як української письменниці-демократки. Та й творчий талант вона кристалізувала, друкуючи свої твори в галицьких українських часописах.

Ця творча співпраця Христі Алчевської з галичанами і буковинцями започаткувалася ще в лютому 1903 р. 26 лютого вона шле листа до «Літературно-наукового вісника» у Львів такого змісту:

«Російська Україна, Харків.

Шановна редакціє!

Молода українка-патріотка, що бажала би виступити на шлях української літературної праці, звертається з проханням надрукувати одну з перших несміливих її поезій в «Літературно-науковому віснику» (якщо доконче її знайдуть до чогонебудь здатною). Патріотичних віршів двадцятилітня авторка зараз подати не насмілюється (хоч у неї є декілька їх), а надсилає ті, що мають зміст суб'єктивний.

Відповіді можна одіслати на адресу Гната Хоткевича (Харків, Михайловська ул., буд. № 16, Тарановой-Белозеровой). З пошаною Христя Христинич».

Про яку саме поезію молодої літераторки мовиться, невідомо. Але це однозначно засвідчує про навернення її до української літературної творчості. Цьому, безперечно, сприяла її участь у серпні 1903 року в Полтаві на святі з нагоди відслонення пам'ятника І. Котляревському, яке вона називає «святом для душі». З цього приводу Христя Алчевська згадує: «...Я опинилася у товаристві всіх тодішніх «носіїв ідей і краси» – всіх любих моєму серцю літературних творців: Лесі Українки, Василя Стефаника, Михайла Коцюбинського, Ганни Барвінок, Надії Кибальчич, Олени Пчілки, Михайла Старицького й інших».

Згадка тут про галицького письменника Василя Стефаника засвідчує, що Христя Алчевська вже була знайома з творчістю письменників з Галицької України; засвідчує і те, ще літературну діяльність Христя Алчевська розпочала у 1903 році – якраз на українській творчій ниві.

І перший свій вірш «До дітей мого краю» надрукувала у часописі «Хлібороб» 1905 року. А 1906 року, ще до подорожі Христі Алчевської в Карпати, Іван Франко її як поетесу вже друкував у «Літературно-науковому віснику». У подальші роки поезії Христі Алчевської періодично з'являлися на сторінках «ЛНВ». Зокрема, цикл її поезій «З моїх дум» вперше побачив світ 1909 р. у томі 46 книги 4 «ЛНВ»; а на стор. 63–64 тому 47 у книзі 7 опублікований цикл її поезій «З пісень смутку». Поезії з зошита «Вишневий цвіт» вперше були надруковані в «ЛНВ» 1911 року; із циклу «З кримських пісень» – 1912 року. Там же були надруковані: 1913 р. – поезія «Присмерком тихим спокійно і ясно...»; 1914 р. – «Невольникові»; 1918 р. – «Співанка».

* * *

...Становленню Христі Алчевської як української письменниці сприяло її творче спілкування з письменницею з Буковини Ольгою Кобилянською. У своєму першому листі до неї з Ялти у 1903 році Христя Алчевська називає її однією з тих українських жінок, що «ними пишається рідний наш край, що складають його славу й головну міць».

Це враження вона винесла після ознайомлення з творами Ольги Кобилянської: «Особливо привабила цим до себе Ольга Кобилянська... Коли я вперше прочитала її «Царівну», принесену мені вкраїнським адвокатом Міхновським, я вперше сформулювала собі (збагнула добре), що то є життя жінки серед міщанського оточення і що то є самотність... Доля «Царівни» так зацікавила мене протягом усього роману, що я, винародовлена роками вчення в російській гімназії, захопилася вкраїнською мовою до крайності й читала всі твори Кобилянської так, як той алкоголік, що допався до пляшки й витяга з неї жадібно все до останньої краплини»... А в листі до О. Кобилянської за 24 квітня 1906 року Христя Алчевська промовляє: «...промінь сонячного дня – то були для мене колись весною Ваші повісті» і мрійливо-закохано додає: «В середині червня (1906 р. – В. М.) будемо в Чернівцях. Їду удвох з ненею в Татарів. Побачу Карпати... Ох, як би мені хотілося спати під смереками».

Володимир МОРОЗЮК,
член НСПУ

(Далі буде)

ХРАМОВЕ НОВОСІЛЛЯ

ПІД ГОЛУБИМИ НЕБЕСАМИ...

Другого дня українських різдвяних свят папський нунцій в Україні Томас Едвард Галліксон, архієпископ і митрополит Івано-Франківський Володимир Війтишин, екзарх Луцький єпископ Йосафат Говера за численної присутності священства і тисяч вірних освятили в мікрорайоні «Пасічна» величний храм УГКЦ – собор Преображення Господнього.

Посвята собору Преображення Господнього тісно пов'язана із 19 серпня 1989 року – днем свята Преображення. Саме тоді в мікрорайоні «Пасічна» неподалік давнього дерев'яного храму Святого великомученика Димитрія ісповідники віри – владики підпільної УГКЦ Софрон Дмитерко та Павло Василик відкрито відслужили першу в Івано-Франківську урочисту архієрейську Божественну Літургію. В ту пору парохом цього мікрорайону призначили іншого незламного ісповідника віри, політв'язня о. Івана Чав'яка.

Коли парафіяльній громаді «Пасічни» виділили земельну ділянку під будівництво, попросили архітектора Олега Козака втілити задум вірян через його талант зодчого. І той узявся за нелегку, але добру справу. Він курував будівництво від освячення наріжного каменю храму 21 липня 1997 року, освячення фундаменту 7 вересня того ж року, підняття золочених бань на святині і до завершення робіт.

І ось 8 січня ієрархи Церкви освячують престол. Владика Володимир Війтишин зворушливими словами ввів присутніх вірян у таємницю християнського храму як місця спочинку мучеників Христа, де підносяться молитви хвали й прослави Господа і творяться чуда. У часі Архієрейської Літургії митрополит Володимир виголосив проповідь на прославу Пресвятої Богородиці й нагадав присутнім, що собор – місце, де люди в особливий спосіб зустрічають Бога, величають Його і знаходять сили й натхнення для нових діл щедрого милосердя заради прослави Господа й добра наших ближніх. Побудувати Церкву означає здійснити діло надзвичайної святості: звести місцеперебування Бога серед людських дітей, створити місце молитви, спорудити вівтар, де до Всевишнього линутиме подяка людських сердець, стогін страждання, розчарувань і жертв, які супроводжують людське існування.

По закінченні Літургії апостольський нунцій уділив присутнім благословення, вітаючи всіх з Різдвом Христовим і з новозбудованим храмом. Отець-канцлер Володимир Чорній зачитав Декрет митрополита про призначення митрофорного протопресвітера Бориса Гобира парохом парафії Преображення Господнього. А потім відбулося вручення подячних митрополичих грамот жертводавцям і добродіям, які спричинилися до будівництва святині.

Теодор ДРОВНИЧ

ІМЕНОСЛОВ

ТАЄМНИЦІ ІМЕНІ

ГЕОРГІЙ

Ім'я Георгій відоме в Україні здавна. Своїм походженням завдячує грецькому слову геоергон (від гео – земля та ергон – праця, робота), котре в перекладі українською мовою означає хлібороб, або певніше той, хто обробляє землю, орач.

Братом-близнюком цього найменя є ім'я Юрій, хоч в основі останнього й лежить трохи інша форма.

Згадані найменя-близнята в різних народів звучать по-різному: Георгій, Юрій, Георг, Юр, Джордж, Жорж, Єжи(й), Іржі тощо.

Ім'я Юрій прославив на весь світ перший космонавт планети, радянський пілот Юрій Гагарін.

Від обох імен утворено чимало пестливих форм (Гйорг, Георгіца – у молдаван, Ірусь, Іранек – у чехів, Юрко, Юрась – в українців, наприклад) та прізвищ (Георгієнко, Георгійчук, Георгіївський, Георгіу, Юрченко, Юрасенко, Юр'єнко, Юречко, Юрків, Юрійчук, Юрасюк, Юрчак, Юрчук, Юра, Юрасько, Юргенсон тощо).

ІВАН

Іван Котляревський, Янка Купала, Ованес Туманян, Ян Кохановський, Юхан Смуул, Йоганн-Вольфґанґ Ґьоте, Жан-Жак Руссо, Йон Крянге, Джон Голсуорсі, Джованні Бокаччо… – що спільного між усіма цими письменниками? Виявляється, ім'я. Якби імена всіх їх узяти й зукраїнізувати – кожний з цих майстрів слова став би звичайним Іваном. Дивне найменя! Проникло мало не в кожну країну й змінилося так, що вже майже анітрохи не скидається на своїх єдиноутробних братів і сестер (крім вище перелічених форм, це ім'я, до речі, має ще й такі: Гуан (Хуан), Йонас, Януш, Йован, Іване, Жоан, Шон, Он). Дивного, одначе, тут небагато. Історія імені Іван (та однокорінних з ним прізвищ) – це ж частина історії мови багатьох народів, в тому числі українського – і різні зміни в цих мовах, звичайно, накладали свій відбиток і на імена, певним чином деформували їх.

Уперше схожим найменням почали називати своїх синів євреї. Ще задовго до нашої ери воно звучало в давній Юдеї, як доводять лінґвісти, приблизно так: Іогаганаан (скорочено: Іоганан), що у вільному перекладі можна відтворити нашим фразеологізмом: Іо (Ягве, бог) змилостивиться (дарунком), чи: Божа милість, благодать, дарунок. Як на наш погляд, вельми дивне значення, однак у давній Юдеї таке ім'я хлопця зовсім не дивувало. Навпаки – воно викликало повагу. Як-не-як, а людина хоч іменем своїм стояла таки близько бога, отого всюдисущого Всевишнього Ягве, чи Єгови, вважала його своїм заступником. Так, між іншим, дивилися на вибір імен і наші предки, адже ж слов'янський Богдан за лексичним значенням – це той же Іоганан – богом даний (дарунок).

Протягом багатьох сторіч ім'я Іван стало одним із найпопулярніших у світі. Надто поширилося воно в царській Росії – спочатку в княжих та царських сім'ях, а згодом – серед селян та містечкових жителів. Деякі батьки-росіяни не раз називали всіх своїх синів навіть цим одним найменням. Підтвердженням цього може бути, наприклад, нотатка в одній з переписних книг XVII сторіччя: «У Наумки дети Ивашко – 17 лет, Ивашко же – 15 лет, Ивашко же – 11 лет…» Деякі народи ім'я Іван перетворили навіть у синонім слова росіянин. Славі популярного чоловічого імені свого часу позаздрили навіть жінки – і прибрали його й собі: Іванна, Жанна, Джанні, Яніна (Янка) і ін.

Має ім'я і безліч пестливих форм: Івась, Іваська, Іванко, Баня, Янко, Яник, Яська, Яцько, Яцун, Ясь, Іонел, Тане, Вано…

Найменя було довго тільки особовим ім'ям, та згодом воно породило найпростішу форму найменя по батькові, котре в останні сторіччя стало основою прізвищ у багатьох народів. Колись-бо (та й тепер) на запитання «Чий це син?» люди відповідали: син Іванів, або Іваненко (на Україні), син Іванов (у Росії та Болгарії), Йоганзон (у Німеччині), Джонсон (в Англії), Іонеску (в Молдавії та Румунії) і т. д.

Чи не найбільше прізвищ згадане ім'я дало в Україні. Іваненко та Іванів, Івасів та Івасик, Іванчук та Іванченко (від Іванко), Івасюк та Іващенко (від Івась), Іванович, Ванчук, Ванченко, Іванців (від Іванцьо), Іванишин та Іванчишин (від Іваниха та Іванчиха), Янчук, Янченко, Янчуків та Янченків (від Ян, Янко), Іванець, Яська, Яськів, Янко (від розмовних, демінутивних форм), Івановський, Іванецький, Яновський, Янковський та Янецький (від назв населених пунктів) – родину цю годі перелічити: вона-бо в Україні має ще не менше ста членів.

Подав ***Теодор ДРОВНИЧ***
за книгою Івана Глинського «Твоє ім'я – твій друг»

ДУХОВНІ НАСТАНОВИ

ЧОТИРНАДЦЯТЬ ПЕРЕШКОД
ДЛЯ ОТРИМАННЯ ВІДПОВІДІ НА МОЛИТВУ

Яка б не була велика сила молитви, на її шляху до Бога можуть виникнути перешкоди. Ми, християни, повинні розуміти, як саме діють на наші молитви позитивні та неґативні аспекти нашого життя. Сподіваюсь, що, дізнавшись про них, ви будете їх уникати.

1. Відсутність молитов.
Бог не може відповідати нам, якщо ми не молимося.

2. Нерішучість.
Нерішучість заважає нам отримати відповідь. Ми можемо сміливо приходити до Бога й молитися з упевненістю.

3. Гріх.
Ми повинні сповідатися з гріхів, тому що будь-який гріх перешкоджає нашому спілкуванню з Богом.

4. Молитви, які не узгоджуються з Божою волею.
Якщо ми хочемо отримувати відповіді на свої молитви, нам необхідно слідкувати за тим, щоб молитви не йшли всупереч Божій волі.

5. Неправильні мотиви.
Молитва, продиктована неправильними мотивами, не буде почута.
Наші серця повинні залишатися чистими, а мотиви – праведними.

6. Сумніви та відсутність віри.
Сумніви та відсутність віри – також перешкоджають отриманню відповіді на молитву. Ми повинні молитися з вірою і не дозволяти ворогові нашіптувати нам сумніви.

7. Переживання.
Переживання перешкоджає нам отримати відповідь на молитву тому, що воно послаблює нашу віру й провокує нас постійно роздумувати про свої проблеми.

8. Відсутність вдячності.
Відсутність подяки свідчить про наявність у людини внутрішніх проблем. Вдячне серце – необхідна умова для отримання відповіді на молитву.

9. Неґативні вислови.
Наші слова відображають те, що діється в нашому серці. Неґативні вислови перешкоджають успіху молитви.

10. Невміння сконцентруватися.
Невміння сконцентруватися може стати перешкодою для наших молитов. Якщо ми легко відволікаємося і не виявляєм твердості в молитвах, ми навряд чи отримаєм щось від Бога.

11. Відсутність бажання турбуватися про потреби ближніх.
Божі діти повинні турбуватися про бідних та сиріт. Якщо ми не будемо допомагати їм, Бог не почує наші прохання і не відповість на них.

12. Неслухняність.
Непідпорядкованість призводить до того, що наші молитви будуть порожніми. Бог не може благословити нас, якщо ми не слухаємо Його.

13. Небажання пробачити, образи.
Можливо, саме вони є найбільшою перешкодою для молитви. Ми повинні ставитися до інших так само, як хочемо, щоб Бог ставився до нас, і бути готовими прощати своїх кривдників.

14. Гордість.
Гордість створює перешкоди для молитви, а смирення притягує Божу благодать.

Підготував
Михайло РУДКОВСЬКИЙ

P. S. Якщо читаючі бажають детальніше ознайомитися з перешкодами, просимо писати в редакцію. Автор розповість про ці перешкоди.

СВЯТОЧНЕ

Уже вкотре в Івано-Франківську проводиться різдвяний фестиваль «Коляда на Майзлях». І цьогоріч він зібрав виконавців і колективи з усіх-усюд.

КОЛЯДА НА МАЙЗЛЯХ

Зокрема, вже виступили: вокальний ансамбль «Яворина» осередку Союзу українок церкви Царя Христа; тріо бандуристок сім'ї Вівчаренків; хор «Надія» церкви Царя Христа монастиря отців-василіян; Вівтарна і Марійська дружини церкви Царя Христа; фольклорний ансамбль «Вишиванка» ДМШ № 3; дитячий хор «Божі ангелята» церкви Царя Христа; фольклорний ансамбль «Дзвіночки» ДМШ № 1; вокальний ансамбль «Едельвейс» Будинку вчителя; вокальний колектив «Ладо»; вокальний ансамбль духовної музики «Світло Христа» церкви Матері Божої Неустанної Помочі монастиря отців-редемптористів; народний аматорський академічний жіночий хор «Мелодія» ЦНД; народна аматорська чоловіча хорова капела «Червона калина»; ансамбль бандуристів ДМШ № 3; дует «Діалоги» Івано-Франківської обласної філармонії; учнівський хор і камерний ансамбль Тлумацької ДМШ; вокальний ансамбль «Belcanto» студентів та викладачів музичного училища ім. Д. Січинського; народний аматорський хор «Калина» БК с. Турка Коломийського району; чоловічий ансамбль «Кришталь» с. Баня-Березів; хор «Світло тихе» церкви апостолів Петра і Павла отців-василіян м. Дрогобич; народний аматорський чоловічий хор «Златоуст» БК м. Яремче; родинний вокальний ансамбль «Русинка» НД м. Рожнятів; ансамбль бандуристів ПНУ ім. В. Стефаника; народний аматорський хор «Первоцвіт» НД с. Микитинці.

12 січня відбувся гала-концерт однорідних колективів, гостем якого був Муніципальний камерний чоловічий хор «Каменяр». Концерт у прямому ефірі транслювало ОТБ «Галичина».

Але виступи колядників проводяться кожного надвечір'я аж до 19 січня включно (за винятком 18 січня – Навечір'я Богоявлення). Перед вдячною публікою співали також академічний камерний оркестр «Harmonia nobile» Івано-Франківської обласної філармонії; хор «В руках Марії» церкви Матері Божої Неустанної Помочі монастиря отців-редемптористів;

камерний хор «Воскресіння» Архікатедрального собору Святого Воскресіння; молодіжний хор «Осанна» церкви Царя Христа монастиря отців-василіян; струнний ансамбль «Quattro Corde» обласної філармонії; митрополичий камерний хор «Credo» Архікатедрального собору Святого Воскресіння; народний аматорський хор «Відродження» церкви Пресвятої Трійці м. Тлумача; хор церкви Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії с. Дзвиняч Богородчанського району; хор церкви Найсвятішого Серця Христового монастиря сестер-василіянок; хор «Гомін Карпат» ДПА; муніципальна капела бандуристів ЦНД.

Впродовж цих днів до небес лине осанна, хвала Господу і небесам за Боже Дитятко, яке дало людству і кожному з нас надію на спасіння.

Заключний гала-концерт мішаних хорів відбудеться 19 січня о 16.00. Його транслюватимуть по телебаченню. Тож святкуймо разом, радіймо і колядуймо, прославляймо співом і серцем Господа за Його дари для нас великі.

Богдан БОРОВИК

ПАМ'ЯТІ КОМБАТАНТА

Відійшов у вічність голова Крайового братства ОУН–УПА Карпатського краю Фотій ВОЛОДИМИРСЬКИЙ.

Україна втратила свого вірного і люблячого сина.

Він був одним із тих подвижників української нації, що мужньо пройшли жертовний шлях до омріяної нескореної України і на цій дорозі не шкодували власного життя задля здобуття її незалежності.

Учасник бойових дій ОУН–УПА, багатолітній в'язень сталінських таборів, керівник комбатантського братства друг Фотій завжди був на передньому краю боротьби за утвердження української України.

Фотій Миколайович Володимирський народився 1 вересня 1924 р. в с-щі Вишнівець Збаразького району Тернопільської області в сім'ї робітників.

У 1943 р. 19-літнім юнаком пішов у ряди УПА. Був призначений до першої сотні ройовим під псевдонімом Муха. Ця сотня Чіпа діяла в районі Кременеччини. В червні 1943 р. під час бою з німцями в с. Колодно (біля Збаража) його поранили. Після лікування перебував у Службі безпеки району. З наближенням фронту 1944 р. Фотія Володимирського скерували в курінну жандармерію куреня Наливайка. Пройшов з боями теренами Волині, Львівщини, Холмщини, де протидіяв Армії крайовій. У серпні 1944 р. з боями повернулися на Волинь. І знову рейд Волинню та на Львівщину, де в грудні 1944 р. в селі Новиці Радехівського району був поранений.

Лікувався до 1945 р. в селах Оглядові, Середопільцях… 13 березня 1945 р. Фотія Володимирського захопили пораненим в Оглядові. Рік перебував під слідством у районній тюрмі м. Лопатина і засуджений у 1946 році до 10 років таборів. Перебував в ув'язненні в Комі АРСР в Інті. Після закінчення терміну ув'язнення не мав права на повернення в Україну і 23 роки працював на вугільних шахтах Інти. Батьки виселені в Красноярський край. Батько помер на пересилці, а мати – в Красноярському краю на 95-му році життя.

Від 1990-го – в рядах Братства ОУН–УПА. В 1994 р. Фотія Володимирського обрали головою Братства ОУН–УПА Карпатського краю.

Висловлюємо щире співчуття рідним і близьким. Молимось, щоб Господь прийняв його душу в царство небесне.

Вічная пам'ять і пухом українська земля.

Від Правління ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
голова ***Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ***